

ILUSTROWANA

Złota uliczona ryczałtem.

REPUBLIKA

ŁÓDŹ. PONIEDZIAŁEK, 3 MARCA 1930 ROKU

CENA NUMERU 25 GROSZY.

Nr. 61

Hindenburg popiera socjalistów.

Prezydent Rzeszy za pobraniem jednorazowej daniny — Napreżona sytuacja wewnętrzna w Niemczech.

Berlin, 2 marca.

(Polska Agencja Telegraficzna)

Przewodniczący frakcji niemieckiej partii ludowej u Hindenburga nie zmieniającej sytuacji wewnętrznie —

Wniosek zajęty przez prezydenta w sprawie żądania daniny — Parlamentarne uważają za akt po-bardzo doniosłym znaczeniu,

jak się bowiem okazuje, na piątkowe posiedzenie gabinetu przybył podsekretarz stanu dr. Meisner, który imieniem prezydenta oficjalnie miał oświadczyć, że prezydent życzy sobie, aby przyjęto postulat daniny.

Prezydent Hindenburg wychodzi z założenia, że w czasie obecnym sfery, którym kryzys gospodarczy nie dał się zbyt łatwo wyrazić, powinny przyjść z pomocą ofiarom bezrobocia.

Kola parlamentarne wskazują, że te

go rodzaju ingerencja prezydenta na posiedzeniu gabinetu dotychczas nie była praktykowana. Zdaniem tych kół praktycznie oznacza wystąpienie Prezydenta Hindenburga, że opowiedział się on za wysunięciem przez socjal - demokrację hasła daniny, zaś przeciwko planowi finansowemu ministra Moldenhauera, który — jak wiadomo — daninę odrzuca.

Wskutek zaostrożenia się sytuacji we wnętrzu - politycznej, związanej z

wystąpieniem prezydenta Hindenburga władze naczelne niemieckiego stronnictwa ludowego zebrały się dzisiaj o g. 5-ej po poł. na naradę, w toku której jednomyślnie przyjęto rezolucję, wysuwającą jako naczelny problem polityczny przeprowadzenie reformy finansowej w duchu uwolnienia produkcji niemieckiej od ciężarów i popierania gromadzenia kapitału. Tylko w ten sposób uda się skutecznie zwalczyć bezrobocie.

Wzrosty utrzymania w państwach europejskich

Warszawa, 2 marca

szwajcarska statystyka mie - podaje ciekawe dane o ko - nymianiu w najrozmaitszych

podstawę wzięto r. 1914 i liczbę

Francji, Austrii i Węgrzech r. 1914 wynosił 113, w Pol - Luksemburgu 127, we Wło - w Finlandji 151, w Danji 154, 160, w Szwajcarii 163, w An - w Szwecji 170, w Niemczech - cie największy wzrost wyka - zania 180.

Wzrostu kosztów utrzymania w pierwszym rządzie mia - nowości kuracyjne w Niem - również miejscowości klima - tyczne w Włoszech, nie mo - zymać konkurencji z takimi - miejscowościami we Francji.

Riviera wykazuje tej zi - liwie pustki, to na francus - kę dojazd zagranicznych go - się zwiększył, jakkolwiek - dowy amerykański wstrzy - amerykanów.

Proces w sprawie

Katowice, 2 marca.

Przed izbą karna sądu okrę - Katowicach odbyła się roz - sprawie zastrzelenia znanego - śląskiego ś. p. Romana Koz - go piłkarza z I. F. C. W nocy - wietnia ub. r. ś. p. Roman Ko - ony został w Muchowcu pod - przez właściciela tamtejszej - 53-letniego Adama Postra -

wa wywołała olbrzymie zain - i obfitowała w szereg pi - szcęgół. Przesłuchano 19 - Późno w nocy ogłoszono wy - którego Postracha skazany zo - lata więzienia. Za kaucją 5.000 - zostaje on na wolności.

wa wykazała, że w dniu 8 - ub. roku ś. p. Roman Kozok i - Karol bawili się z op. Pisar - Zegotówna do późnej nocy w - p. Postracha. Towarzystwo - do nieprzytomności.

go podejrzewał Postracha, że ten - go znajoma. Przyszło na tem - zeczki. W czasie sprzeczki Ko - że zastrzelił Postracha. Ten - obronie własnej strzelił kilka - Kozoka, raniąc go ciężko. Na - Kozok zmarł w szpitalu w

Monarchia w Hiszpanji zagrożona.

Rola króla Alfonsa podczas dyktatury.

Madryt, 2 marca.

(Polska Agencja Telegraficzna)

W związku z ostatnimi manifestacjami na rzecz republiki, na rece króla napływają liczne depesze i listy od instytucji, towarzystw i osób, reprezentujących wszystkie klasy społeczne z wyrazami hołdu i oddania dla króla. Nadto tysiące osób składa swe podpisy w księdze w kancelarii pałacu królewskiego, w celu wyrażenia uczuć, wierności i przywiązania dla króla Alfonsa XIII. W dniu wczorajszym przybyło do pałacu królewskiego szereg wybitnych osobistości w celu wyrażenia królowi swych uczuć monarchistycznych.

Madryt, 2 marca.

Calbosotelo, minister finansów w gabinecie Primo de Rivery, oświadczył przedstawicielom prasy m. in. co następuje: Jeżeli rząd dyktatury wziął odpowiedzialność za swą politykę, to należy dziś żądać od niego zdania rachunku, tembardziej, że Primo de Rivera i jego współpracownicy w rządzie pozostają na wolności. Jednakże król pozostawał zupełnie na uboczu dyktatury, ograniczając się jedynie do udzielania swej aprobaty. Monarcha mówił Calbosotelo — położył kres dyktaturze, która jednak nie skończyłaby się, gdyby król tego nie żądał, gdyż nie istnieje żaden człowiek, który mógłby powtórzyć czyn Primo de Rivery z r. 1923; zmiana polityki w styczniu b. r. była spowodowana przez króla.

Przez cały okres dyktatury król nie wychodził poza ramy, nakreślone przez konstytucję, nie kierując, ani też nie wyrażając żadnej presji na pracę rządu. B. minister oświadczył pod słowem honoru, że król ograniczał się jedynie do wyrażania w sposób subtelny i mądry swej osobistej opinii, odnosząc się z całym szacunkiem do inicjatyw i autorytetu rządowego. Reasumując — kończył Calbosotelo — dzieło dyktatury, jego sukcesy i jego błędy, należy wyłącznie do rządu Primo de Rivery.

Paryż, 2 marca

Havas donosi z Madrytu, że rząd postanowił na piątkowym posiedzeniu utworzyć własną instytucję, której zadaniem będzie informowanie przedstawicieli dyplomatycznych w Madrycie o wypadkach w Hiszpanji, by zapobiec jednostronnemu wpływowi prasy na korpus dyplomatyczny.

Według Havasa, rząd Berenguera nie uważa w obecnej chwili wyborów do parlamentu za wskazane. Słychać, że mowy programowe i manifestacje publiczne mają być zakazane. Cenzura będzie nadal utrzymana, a może nawet obostrzona.

Londyn, 2 marca.

Największa na świecie fabryka kapeluszy słomkowych stanęła wczoraj w płomieniach. 6 robotników zginęło, a około 20 zostało ciężko poparzonych. Fabryka spłonęła doszczętnie.

Zakończenie rewolucji w San Domingo.

Waszyngton, 2 marca

Generalny konsul amerykański donosi, że wczoraj zakończono na San Domingo rewolucję polubownie. Obie partie po godziły się w ten sposób, że obecny prezydent republiki Vasquez złożył dymisję a tymczasowe stanowisko prezydenta republiki powierzono przywódcy powstańców Urenie. Urena jest z zawodu adwokatem, a w 1926 r. był ministrem sprawiedliwości i oświaty.

Fabrykant samochodów Willys

ambasadorem U.S.A. w Warszawie.

Londyn, 2 marca.

Biuro Reutera donosi z Waszyngtonu, że zwrócono się do rządu polskiego o agreement dla upatrzonego na stanowisko ambasadora Stanów Zjednoczonych w Warszawie Johna Willysa, znanego fabrykanta samochodów.

Wybory prezydenta Brazylii.

Rio de Janeiro, 2 marca.

Wybory na prezydenta republiki odbyły się w spokoju i w atmosferze powszechnego zapału. Wedle pierwszych obliczeń, największą ilość głosów zdobyli Juljo Prestes na stanowisko prezydenta republiki i Ccares na stanowisko wiceprezydenta.

Nowy rząd francuski utworzony.

Briand — ministrem spraw zagranicznych. — Pierwsze posiedzenie rządu Tardieu.

Paryż, 2 marca

(Polska Agencja Telegraficzna)

Rząd ukonstytuował się ostatecznie w sposób następujący: Prezydium i sprawy wewnętrzne — Tardieu, sprawiedliwość — Peret, sprawy zagraniczne — Briand, wojna — Maginot, marynarka — Dumesnil, finanse — Reynaud, budżet — Germain Martin, oświata — Marraud, kolonie — Pietri, pocztę i telegraf — Malarme. Zdrowie publiczne — Desire Ferry, rolnictwo — Fernand David, praca — Lawal, roboty publiczne — Pernot, lotnictwo — Laurent Eynac, renty — Champetiers De Ribes. Podsekretariaty stanu: Prezydium — Heraud, gospodarka narodowa — Francois Poncet, sprawy wewnętrzne — Manaut, wojna — Ricolfi,

marynarka — Rio, handel — Oberkirch, kolonie — Delmont, rolnictwo — Serot, roboty publiczne — Falcoz, praca — Cathala, wychowanie — Morinaud, szkolnictwo techniczne — Lillaz, sztuki piękne — Lautier, budżet — Barety, finanse — Petse, wysoki komisarz dla spraw turystyki — Gaston Gerard.

Paryż, 2 marca

(Polska Agencja Telegraficzna)

Podana przez nas lista nowego gabinetu francuskiego należy uzupełnić nazwiskiem ministra marynarki handlowej Rollina.

W skład nowego gabinetu wchodzi 5 senatorów i 29 deputowanych. Trzech senatorów należy do lewicy demokratycznej, jeden — do unii demokratycznej i

jeden jest dziki. Ośmiu deputowanych należy do republikanów lewicowych, 6 — do lewicy radykalnej, dwóch — do lewicy socjalnej i radykalnej, dwóch — do socjalnych republikanów, dwóch — do niezależnej lewicy, dwóch — do socjalnych radykałów, trzech do grupy Marne'a i jeden do demokratów ludowych.

Paryż, 2 marca

Pierwsze posiedzenie rady ministrów nowego gabinetu zakończyło się o godzinie 11.50.

Tardieu po wyjściu z posiedzenia oświadczył przedstawicielom prasy, że rząd przedstawi się obu izbom we środę.

Delegacja francuska odjedzie do Londynu w czwartek.

Tragedia rosyjskiego poety.

Gumiljew, mając 11 lat, usiłował popełnić samobójstwo.

Bolszewicy rozstrzelali go jako kontrrewolucjonistę.

Sierpień 1921 roku — najsmutniejszy miesiąc w poezji rosyjskiej. W dniu śmierci Bloka, Gumiljew był już w więzieniu. W dwa tygodnie później rozstrzelano go.

W ciągu jednego miesiąca dwie tak poważne straty — to było zbyt wiele.

Aleksander Blok i Mikołaj Gumiljew. Osiem lat dzieli nas zaledwie od ich śmierci, a zda się, że minęło już lat 80! I nie chce się poprostu wierzyć, że to byli żywi ludzie, że jeden z nich nazywał się Aleksander Aleksandrowiczem a drugi Mikołajem Stiepanowiczem, że obydwa się śmiali, palili papierosy, brali udział w gorączkowym życiu literackim, chodzili po ulicach, tak samo, jak my...

Blok... Gumiljew...

Styczeń. Mrozu starczy akurat tyle, by śnieg nie stajał. A śnieg pada już od wczorajszego wieczoru i wszystko dokoła jest białe. Spotykam na ulicy poetkę Sudejkina. Futerko całe zawałone śniegiem, lalkowata twarzyczka zarumieniona. W ciągu minuty stoimy w milczeniu pod padającym gwiazdkami śniegu. Cicho przejeżdżają sanie, cicho stają się przechodnie, cicho pada śnieg...

— Jaki cudny dzień... — mówi Sudejkina. Jak to dobrze, że spotkałam poetę w tak piękny dzień.

...Idę do Bloka. Blok mieszka daleko na samym końcu Oficerskiej ulicy. Blok zawsze wybierał mieszkanie na samej górze, by mieć otwarty, szeroki widok z okna. W gabinecie bardziej jeszcze białym od śniegu na sąsiednich dachach — cicho i pusto. Poważne, stare meble; Na stole wielki bukiet ciepłannianych róż.

— Zaczekaj pan chwileczkę. Posęguję tylko dzisiejszą pocztę, — oświadcza Blok.

Wyjmuje zeszyt starannie poliniowany i zapisuje skrupulatnie od kogo otrzymał list i kiedy. Obok rubryka dla uwag dotyczących odpowiedzi. Rubryka ta nie na długo zostaje pusta. Blok zajmuje się poważnie listami, rozkłada je i sortuje. W białym swetrze wydaje się młody i podobny do swego słynnego portretu z czasów wierszy o „Przepięknej Damie”.

Potem Blok mówi o wierszach i czyta wiersze. Nie swoje — to się zdarza rzadko — Lermontowa, Tjutczewa, Griгорiewa. Wiersze, ilustrujące wieczny temat jego rozmów —

śmierć i miłość.

— Dlaczego pan pisze wiersze o „landschaftach” i posągach? Przecież to nie są sprawy poetyckie! Poeta powinien pamiętać i mówić o jednym: o śmierci i o miłości...

Na jednej z moich książek, otrzymanych w podarunku od Bloka, widnieje napis:

— „Na pamiątkę rozmowy o miłości”.

Na drugiej:

— „Na pamiątkę rozmowy o śmierci”.

W ten cichy, śnieżny dzień — pamiętam — Blok mówił o śmierci. Przed poezją otworzył tom wierszy Tjutczewa i wpadł akurat na ustęp, mówiący o jego ulubionym temacie.

Przeczytał i dodał:

— Książki zawsze odpowiadają na pytania, o których się myśli i rzadko kłamią.

Książka nie kłamała.

Następnym z kolei, wśród tych, którzy tak wcześnie odeszli w zaświaty, był Gumiljew. Nie wiem zła, czy dobra była czarownica, która do kołyski Gumiljewa, złożyła swój dar — najwyższą ambicję. Dar ten pozwolił Gumiljewowi stać się tym, kim jest — chluba poezji rosyjskiej, lecz z drugiej strony ten sam dar przywiódł go do zguby.

Mając lat 7, Gumiljew dostał ataku nerwowego, dlatego, że w czasie gonitwy przegonił go jeden z chłopców. Jako 11-letni pętał

usiłował popełnić samobójstwo.

Przyczyna: wsiadł niezręcznie na konia w obecności domowników i gości, którzy parsknęli śmiechem. W rok potem wybuchła płomienna miłością ku nieznanym dziewczynce — gimnazjastce, długo

za nią chodził, wreszcie, gdy dziewczynka wstępowała do bramy swego domu, podbiega do niej i zadyszany głosem wyznaje:

— Kocham panią!

Dziewczynka odpowiedziała mu: „Dureń!” — i zamknęła mu drzwi przed nosem. Gumiljew był wstrząśnięty do głębi tem strasznym przeżyciem. Zdało mu się, że oślepnął i oślepnął. Całymi nocami nie spał, obmyślając plan zemsty: czy spalić dom, którego ściany widziały jego upokorzenie? A może zostać rozbójnikiem i porwać tę piękną dziewczynkę? Obelga, zadana przez 12-letnią dziewczynkę. Gumiljewowi była tak silna, że poeta, mając lat 30, wspominał o niej wprawdzie, śmiejąc się, lecz z wielką gorczyzą w głosie.

Gumiljew był słabym, niezgrabnym i nieładnym dzieckiem. Mimo to zadziwiał z silnymi, konkurował z zgrabnymi i pięknymi. Niepowodzenia dodawały mu tylko animuszu. Błądząc całymi godzinami po ulicach miasta, myślał o różnych sposobach urzeczywistnienia swych planów, zmierzających do zdobycia sławy.

Został wódem? Uczonym? Podmianą Petersburg? Wszystko jedno, byleby tylko nazwisko Gumiljewa znalazło się na wszystkich ustach, byleby pisano o nim książki i podziwiano go. Powoli dojrzewał w jego głowie plan zdobycia świata. Trzeba ulec swemu powołaniu — pisać wiersze.

A te wiersze powinny zachwycać, oślepiać, doprowadzać czytelnika do szaleństwa. Ale ludzi trzeba zadziwić nie tylko wierszami, lecz również swym życiem. A więc powinien udać się w dalekie, nie

bezpieczne podróże, powinien odnosić sukcesy i zdobywać serca kobiece.

Tym dziecięcym marzeniom Gumiljew pozostał wierny przez całe swe życie. Pojedynkował się, polował na lwy, szedł na ochotnika na wojnę i otrzymał 2 krzyże waleczne, wreszcie przystąpił do spisku, który sprowadził nań śmierć.

A najbardziej mimo to lubił ciche, spokojne życie, pisanie wierszy, szachy i długie samotne wędrówki po głuchej, opustoszałej wsi...

Wiadomo, że uprzedzano Gumiljewa w dniu aresztu o grożącym mu niebezpieczeństwie i radzono mu, by uciekł. Znana jest jego odpowiedź:

— Dziękuję wam, tylko nie mam po wodu do ucieczki. Bolszewicy są tchórzami, nie będą śmieli mnie tknąć.

Do więzienia zabrał ze sobą Gumiljew

Evangelję i Homera.

Podczas aresztowania był zupełnie spokojny i sądzić należy, że taki sam spokój zachował w chwili wykonywania wyroku śmierci. Z tym samym spokojem z jakim strzelał do lwów lub prowadził swych ufanów do ataku, oświadczył bolszewikom, że jest monarchistą i że nie zamierza zmieniać swych poglądów politycznych.

Na dwa dni przed rozstrzelaniem pisał do swej żony:

— „Bądź spokojna o mnie, jestem zdrowy. Pisz wiersze i gram w szachy. Przyslij mi trochę cukru i tytoniu”...

J. Iwanow.

Miljony leżą na szosach.

Samorządy będą zbierały odpadki żelazne specjalnymi aparatami.

Szosa polskie zalega ogromna masa przeróżnych odpadków żelaznych, gwoździ, podków, ułamanych obręczy, kół, kawałków drutu, śrub itd. Niema najmniejszej bodaj przestrzeni, która byłaby wolna od tych odpadków i nie zanieczyszczona. A tymczasem te odpadki są utrapieniem ruchu samochodowego, a niemiernie i jego nieszczęściem. Według oceny fachowców dziurawienie opon samochodowych z tego powodu kosztuje rocznie 2 i pół miliona złotych.

Jestem pod tym względem najkosztowniejszym krajem dla samochodów. Pochodzi to z lichego naogół kucia koni i masowego wyrobu prymitywnych obręczy kołowych po wsiach. Poza tem sam sposób kucia koni „na ostro” jest powodem że kopyta końskie w zetknięciu z twardą powierzchnią szosy bardzo często łamią podkówek, gubi hacce itd.

Zagranicą oddawna już zastosowano specjalne przyrządy, służące do mechanicznego oczyszczania szos z żelazniwa. Z jednej strony przyczynia się to do zmniejszenia kosztów w ruchu samochodowym, a z drugiej strony państwo odnosi kolosalne korzyści, gdyż zebrane odpadki dają się zużytkować i spieniężyć. Obecnie zostaną zaprowadzone podobne

maszyny również i w Polsce. Dotychczas przeprowadza z tem próby ministerstwo robót publicznych, a w razie pomyslnego ich wyniku podobne aparaty będą musiały zakupić wszystkie sejmiki powiatowe i samorządy.

Aparaty te działają za pomocą silnych elektromagnesów, które są zdolne przyciągać ciężar 15 klg. z odległości 10 ctm. Korzyść z tego może być bardzo duża, gdyż — jak prowizorycznie obliczono — na drogach znajduje się około półtora miliona kilograma odpadków żelaznych. (i).

Zaostrzenie kryzysu aprowizacyjnego w Sowieciech

Ryga, 2 marca.

„Prawda” donosi, że przesilenie aprowizacyjne w większych miastach sowieckich przybiera coraz ostrzejsze formy. W lutym mieszkańcy Moskwy byli całkowicie pozbawieni masła. W pierwszej połowie marca robotnicy i urzędnicy sowieccy otrzymywać będą na kartki masło, które należało się im w lutym.

Przepiękny film miłości
pełny napięcia dramatycznego p. t.

„W NOCNYM LOKALU”

W roli głównej bohaterka filmu „MIŁOSTKI”

EWELINA HOLT.

Następny program w Grand Kinie.

Obfita pian
którą wydaje mydelko do zębów
czyszczy gruntownie zęby i nadaje im
świeżą i miłą woń.

Mydelko
przyjemne
i nie drażni

Nowa sowiecka życzka wewnętrzna

Moskwa, 2

W „Izwestjach” ogłoszony dekret rady komisarzy ludowych misji nowej sowieckiej polityki wewnętrznej na cele uprzedmiotowienia S.R.R. Emisja odbywa się pod nazwą „Wykonamy w ciągu 4-ch lat plan gospodarczy”.

Hasło to nadrukowane jest na wszystkich obywateli, w tym na wszystkich artykułach, plakatach i t. p. dotyczących życia. Rozlokowanie obywateli w zwykłą w sowieckiej Rosji, tracania pewnego odsetku od placówek i robotników.

ZWALCZAJMY STARZENIE SIĘ

Zbyt mało jeszcze uwagi zwracamy na legnowanie rąk, aczkolwiek zjawisko nie jest bywa często marnie nie skóry. Cienkość pomarszczona skóry, która nie dyskretnie zbliżająca się do niej wędrowki. Zaznaczam, że ostarzenie wywołuje się przedwcześnie obniżając się rak. Zwyczaj, p wierzając kremu lub — co gorsza — wczerań kremu, względnie wczerań jest bezcelowy, względnie wczerań. Skóra rąk wymaga stałego ożywiania, zapomocą ożywczych kremu, które ciepła. W tym celu zanurza się rękę na parę minut do gorącej wody, a następnie masuje się ożywczym kremem. Lustra od końców palców ku górze, masowaniu kaptie się ręce za pomocą masowania kaptie się ręce za pomocą dzie, poczem zmywa się krem mydłem, kowem „Miraculum”. Postępując tak, gawczo ta metodą utrzymać można skórę do późnego wieku. Podstawowe prowadza się do soczystości, a samą atoli wskazane są dodatkowo okłady mlekiem. W dzień wcierać krem „Lustra”.

TEATR MIEJSKI.

Dziś w poniedziałek, o godz. 8.30 wiecz. „Przestępcy”.
Ceny popularne.

TEATR KAMERALNY.

„Grand-Hotel”.

Dziś, o godz. 8.30 i dni następnego efektowna współczesna komedia Franka „Grand - Hotel” która swoją lekką barwną treścią i doskonałym wykonaniem całego zespołu, a także pełnym sukcesem artystycznym, popisowej Zofii Marcinowska, M. Melina, I. Trapszówna, St. Michalak, W. Seibor, W. Tatarski i L. Tatarski.

TEATR POPULARNY.

„Białe Niewolnice”.

Dziś w poniedziałek o godz. 8.30 i dni następnego ogromne zainteresowanie sztuką „Białe Niewolnice”.
„Ostatki dla dzieci”.
Wtorek o godz. 12 w pol. i 4 w pol. ostatki dla naszych bajka „Kot w butach”.

Dziś w nocy dyżurują antyki:

F. Wójcickiego, Napiórkowskiego, W. Danieleckiego, Piotrkowska 12, nickiego i Cymera, Wólczańska 7, hana, Aleksandrowska 81.

CZEKOIADA

Skt. wł. ul. PIOTRKOWSKA 70.

AL JOLSON

ŚIEWA W NAJWIĘKSZYM

„SPIEWAK

KOL NIDRE

ARCYDZIELE DŹWIĘKOWEM

Jazzbandu

Zabójstwo przy ul. Nowogrodzkiej.

19-letni młodzieniec znalazł śmierć, stając w obronie brata.

Ubiegłej nocy władze policyjne zostały zaalarmowane wiadomością, że na ul. Nowogrodzkiej zostało popełnione zabójstwo. Po przybyciu na miejsce rzeczywiście znaleziono przed domem Nr. 23 przy ul. Nowogrodzkiej leżące w kałuży krwi ciało 19-letniego Karola Suwały.

Przybyli jednocześnie z władzami policyjnymi lekarz pogotowia stwierdził zgon Suwały wskutek rany klutej otrzymanej w okolicy serca.

Przeprowadzone przez policję dochodzenie ustaliło następujące szczegóły krwawej zbrodni:

W oficynie domu Nr. 23 przy ul. Nowogrodzkiej na pierwszym piętrze zajmowała jedynkowe mieszkanie wdowa Franciszka Rojek. Sublokatorem jej był 19-letni Karol Suwała, który dawniej pracował jako robotnik w zakładach zjednoczonych Scheiblera i Grohmana, jednakże we wrześniu ubiegłego roku został zredukowany i od tego czasu znajdował się bez pracy.

Suwała mimo swego młodego wieku był człowiekiem zrównoważonym, bardzo spokojnym i nigdy nikomu nie wchodził w drogę.

Posiadał on dwóch braci, z których

jeden, Walenty Suwała mieszkał wraz z żoną w tym samym domu przy ul. Nowogrodzkiej Nr. 23, drugi zaś Władysław, również żonaty wynajął właśnie przed kilku dniami mieszkanie przy ul. Nowy Świat Nr. 15 i w dniu wczorajszym poprosił Karola Suwałę, by mu pomógł przy remontowaniu świeżo wynajętego mieszkania, na co się ten ostatni chętnie zgodził.

Po kilkugodzinnej pracy obydwaj bracia udali się na ul. Nowogrodzką do brata swego Walentego,

gdzie wspólnie spożyli kolację.

Poczem około godz. 10-ej wieczorem rozeszli się do swych domów.

Mniej więcej około godz. 12-ej w nocy Karol Suwała, który leżał już w łóżku, usłyszał rozlegające się przed domem jakieś krzyki i wołania o pomoc. Gdy podszedł do okna, ujrzał on kilkanaście osób, które łaskami okładały jakichś dwóch broniących się mężczyzn. Jednocześnie usłyszał on głos żony brata Walentego, Zofii, która przerażenie wołała:

— Ludzie, ratunku, mego męża zabijają! Na pomoc!

Nie namyślając się ani chwili Suwała

wciągnął na siebie jedynie dolną część garderoby i wybiegł z mieszkania.

Przed domem ujrzał on brata swego Walentego i jeszcze jakiegoś nieznanego mu młodego człowieka którzy resztkami sił bronili się przed przeważającą siłą kilkunastu podchmielonych osobników, wśród których znajdował się również jakiś żołnierz.

Gdy Karol Suwała rzucił się bratu swemu na pomoc, podskoczył do niego jeden z napastników i wbił mu w pierś, w okolicy serca trzymany w rękę krótki bagnet wojskowy.

Karol Suwała runął na ziemię, brocząc obficie krwią.

W jednej chwili napastnicy oprzytomnieli. Ujrawszy leżącego w kałuży krwi Suwałę, niedającego żadnego znaku życia, rzucili się do ucieczki.

W tym czasie nadbiegli zaalarmowani policjanci, zaś w kilkanaście minut później przybyły władze policyjne - śledcze oraz pogotowie ratunkowe. Wszelka pomoc lekarska okazała się zbyteczna, gdyż

Suwała wyzionął ducha wskutek upływu krwi.

Jak się z dalszego śledztwa okazało, Walenty Suwała, po opuszczeniu jego mieszkania przez braci Karola i Władysława udał się na spoczynek, lecz około godz. 12-ej w nocy usłyszał przeraźliwe wołania o pomoc. Gdy wyszedł przed dom ujrzał kilkunastu pijanych osobników, prześladowujących jakiegoś młodego człowieka. Gdy Suwała pośpieszył mu na pomoc, stał się również celem napadów pijanych awanturników.

Energiczny pościg policji doprowadził do ujęcia 7 osób z pośród napastników.

Wśród ujętych znajduje się również żołnierz, domniemany zabójca, którego nazwiska ani przynależności pułkowej nie można było chwilowo ustalić, gdyż nie posiadał on przy sobie żadnych dokumentów.

Obciążającą poszlaką jest fakt, że przy aresztowanym żołnierzu znaleziono pochwę bez bagnetu.

Nazwiska aresztowanych są chwilowo trzymane w tajemnicy, gdyż policja dąży do ujęcia pozostałych napastników, których jak wiadomo było kilkunastu i ustalenia faktycznego zabójcy.

Aresztowany żołnierz zostanie w najbliższym czasie przekazany żandarmerii wojskowej.

Ciało zabitego Suwały zostało zabezpieczone na miejscu do chwili przybycia władz sądowo-lekarskich. (Bag.)

Występ pos. Rosiaka w Pabjanicach.

Policja rozproszyła zebranych komunistów.

Jak się dowiadujemy, związek młodzieży komunistycznej w Pabjanicach otrzymał zawiadomienie o przyjeździe do Pabjanic posła Rosiaka.

W zawiadomieniu tym była instrukcja, by członkowie związku oczekiwali przyjazdu posła na ulicy Kilińskiego przy przystanku tramwajowym.

Około pierwszej w południe około 200 osób zgromadziło się przy przystanku tramwajowym.

Punktualnie o godzinie 1 w południe przyjechał poseł Rosiak. Po wyjściu z tramwaju krzyknął „Towarzysze na rynek” poczem w towarzystwie zgroma-

dzonych pociągnął na t. zw. Nowy Rynek.

Uprowadzona o wszystkim policja nie dopuściła do zorganizowania wiecu, jak również nie pozwoliła posłowi Rosiakowi na wygłoszenie przemówienia. Zebranych komunistów policja rozproszyła bez użycia broni.

Wobec powyższego poseł Rosiak usiłował zorganizować wiec na ulicy Zamkowej, lecz i tu policja czuwała i nie dopuściła do zorganizowania wiecu.

Po bezskutecznych usiłowaniach poseł Rosiak opuścił Pabjanice. (p).

Autobus zderzył się z wozem.

7 osób zostało rannych.

Onegdaj w godzinach popołudniowych wydarzyła się na szosie między Grabowem a Łęczycą straszna katastrofa, ofiarami której padło kilka osób.

W porze tej dążył do Łodzi z Łęczycy autobus przepełniony pasażerami. Gdy znalazł się niedaleko Łęczycy, autobus najechał całą siłą na jadącą naprzeciw furmankę. Zderzenie było fatalne, bowiem oba konie ciągnące furmankę uległy natychmiastowemu zabiciu, siedzący w niej furman i pasażer zostali wyrzuceni na dużą odległość, przyczem ulegli poważnym poranieniom.

Autobus, zaś siłą uderzenia wywró-

cił się do przydrożnego rowu, przyczem 7 osób uległo poważnym pokaleczeniom, bądź to wskutek przygniecenia, bądź też wskutek pokaleczeń odłamkami szyb.

Wszystkich rannych pochodzących z furmanki i autobusu po udzieleniu pierwszej pomocy przez zamieszkałego w pobliżu lekarza odwieziono do szpitala.

Przybyła policja wszczęła natychmiastowe dochodzenie, która stwierdziła, że powodem katastrofy był szofer, który był kompletnie pijany.

Winnego osadzono w więzieniu do dyspozycji władz sądowych. (p).

EWENEMENT SEZONU

Djablica z Trypolisu

z LIANĄ HAID

Już od jutra w „PALACE”.

WYSZŁA Z DRUKU

(nakładem łódzkiej księgarni „Czytaj”)

„Godzina życia mężczyzny”

STANISŁAWA BALA.

Cena 2 złote.

Do nabycia we wszystkich księgarniach Skład główny: Księgarnia „Czytaj” Narutowicza 2.

Dziś Heleny
Jutro Kunegundy

Wschód słońca 6.19
Zachód słońca 17.16
Wschód księżyca 7.52
Zachód księżyca 21.05
Długość dnia 13.22
Przybyło dnia 3.52

praktykujący w Polsce

posiadać obywatelstwo polskie.

wydanego zarządzenia spraw wewn. urz. woj. w najbliższych dniach do zbadania kwalifikacji lekarzy praktykujących na terytorium łódzkiego, stwierdzam, że niektórzy lekarze nie posiadają obywatelstwa polskiego, a więc nie mogą wykonywać praktyki w Polsce, stwierdzono również kilka wyjątków prowadzenia praktyki przez lekarzy posiadających zagraniczne beznostryfikacje. Nielegalnie uprawiające lekarzom, wytaczane będą, a nie posiadający obywatelstwa będą z granic Polski usuwani.

Wielński w robotnikom.

W czasie odroczonej została łódzka sprawa z oskarżenia dr. Wielńskiego przeciwko delegacji robotników, której przewodniczył w magistracie p. wice Wielński poczuł się obrażonym i wyznał ponownie przed 11 marca i na ławie oskarżenia pp. Modrzejewski, Kasperzak, Klimb.

owy zatarg

bruce Piescha.

W dniach donosiliśmy, że Piescha w Tomaszowie Mazowieckim ostry zatarg między robotnikami a robotnikami na tle systematycznej redukcji nie robotników. Zatarg ten jedyną interwencją inspektora został zlikwidowany.

Wobec jak się dowiadujemy, Piescha i poczynaniach do robotników, Ałojzy, którego też w dniu 19-ego robotnicy wywieźli na fabrykę.

Wobec jak się dowiadujemy, Piescha i poczynaniach do robotników, Ałojzy, którego też w dniu 19-ego robotnicy wywieźli na fabrykę.

Wzrost akcji zapomogowej

namarzać

Wobec jak się dowiadujemy, Piescha i poczynaniach do robotników, Ałojzy, którego też w dniu 19-ego robotnicy wywieźli na fabrykę.

Wzrost akcji zapomogowej

namarzać

Wobec jak się dowiadujemy, Piescha i poczynaniach do robotników, Ałojzy, którego też w dniu 19-ego robotnicy wywieźli na fabrykę.

Waga trucicielstwa na Węgrzech.

Całe pokolenia chłopów zatrute zostały arsenikiem.

Wypadki otrucia rodzą się tam na podłożu gospodarczo-erotycznym

Niedawno ukończył się na Węgrzech gigantyczny proces przeciwko 10 oskarżonym o trucicielstwo.

Najbliższych dniach ma się rozpocząć taki sam proces, przyczem tym razem ławie oskarżonych zasiądzie 20 i trzech mężczyzn. Wszyscy morali w ten sam sposób, dzieci, staruszki, rodzice mężowie, żony — wszyscy używali arszeniku.

W celu stwierdzenia winy oskarżonych opano cmentarz w miejscowości Na i po dokonaniu sekcji stwierdzono, że w 46 wypadkach śmierć nastąpiła wskutek arszeniku. Ludzie, orientujący się w tych stosunkach twierdzą jednak, że wypadków takich było stanowczo więcej. Zbrodnia przez otrucie arszenikiem jest zwyczajem głęboko zakorzenionym wśród chłopów węgierskich i prawość w wielu osiedlach chłopów w innych okolicach Europy.

W jednym z oskarżonych miała niewątpliwie rację, gdy oświadczyła przed sędzią: —

Od czasu gdy siebie pamiętam, był taki zwyczaj, i zwyczaj ten pozostał na wieki.

Należy przypuszczać, że całe pokolenie chłopów węgierskich zatrute zostało arsenikiem przy porachunkach osobistych, spadkowych lub też z powodu

Ziawisko to posiada na Węgrzech charakter umotywowany. Węgry to kraj kulturalnych obszarów. Drobne włości chłopskie wtłoczone są między ogromne latyfundja i nie mają szans na rozszerzenie swych granic. Gdy ziemia się powiększa, lub gdy starzy nazbyt długo, nowi członkowie rodziny muszą szukać innego dachu nad głową, gdyż ten kawałek ziemi, jaki posiadają, nie starczy dla nich.

Walka toczy się nie o jakieś bogactwo ani zaszczyty, lecz po prostu o kawałek chleba.

Wśród oskarżonych w Nagyrev popełnił mord przez otrucie w tym celu, aby uzyskać 800 metrów kwadratowych ziemi.

Do tego dodać trzeba jeszcze specyficzne warunki, istniejące po wsiach węgierskich oddalonych często o dziesiątki kilometrów od posterunków policyjnych, gdzie surowe obyczaje węgierskie.

Los chłopów węgierskich jest gorszy niż zwierzęcia. Chłop wskutek ciężkiej pracy traci wcześniej zdolność erotyczną, a bierna natura kobiety nastawiona

jest w kierunku wręcz przeciwnym.

Chłopki węgierskie łakną młodych, zdrowych mężczyzn.

W ten sposób zdarzające się tam nazbyt często wypadki otrucia rodzą się na podłożu gospodarczym, lecz komplikują je znacząco nie motywy natury erotycznej.

Tem się tłumaczy również fakt, że większość wypadków otrucia jest dziełem kobiet a nie mężczyzn.

Trucizna jest bronią ludzi słabych. Kobieta mści się więc w ten sposób za swą ciężką pracę, za lekceważenie i za niedbanie.

Nie ulega wątpliwości, że również chłopki wiedzą o istnieniu arszeniku, używanego często przez ich żony, ale one milczą, gdyż arszenik często przydaje się im również dla usunięcia z drogi nie mowlat, lub starców.

Stwierdzono, że prowadzą w tych sprawach jest zazwyczaj akuszerka wiejska.

Ona sprowadza truciznę, rozdaje ją między swoich klientów, ona prowadzi całą akcję.

Niezapomniana jest postać starej chłopki Marii Jager, która na Węgrzech uchodziła niemal za postać symboliczną. Maria Jager miała podobny proces mniej więcej przed 30 laty. Główną postacią w tym procesie była właśnie taka akuszerka, „ciotka Zuzi“, która zaopatrywała wszystkich nie tylko w rady, ale również w truciznę.

Gdy policja wniknęła do tej sprawy, „ciotka Zuzi“ zdążyła jeszcze powiadomić wszystkie swe klientki o grożącym im niebezpieczeństwie, poczem usiadła przed swym domem i czekała. Gdy zbliżyli się do niej policjanci, wychyliła flaszkę lizolu i w ten sposób zakończyła życie.

Podczas wszystkich procesów węgierskich zwraca się uwagę na niski stan uświadczenia religijnego. Katolicy nie mają tam własnego kościoła. Poza tym nie ma tam również ani lekarza, ani apteki. Posterunek policyjny znajduje się w odległości kilkunastu kilometrów.

Według zeznań miejscowego notariusza, kradzieże zdarzają się tam bardzo rzadko. Mężczyźni nie piją i są pracowici. Tylko mężowie umierają nazbyt często. Przy każdej trumnie męża żona stawia

flaszkę z lekarstwem, aby ludzie wiedzieli, że chciała ratować swego męża. Flaszki te wraz z ciałem spuszczano do grobu. Teraz właśnie

przy badaniu zawartości tych flaszek skonstatowano, że lekarstwa te zawierały nazbyt wielką dawkę arszeniku.

Wypadki otrucia wzrosły szczególnie w okresie powojennym, gdy mężowie zaczęli powracać z frontu. Oto do jednej z chłopek powrócił jej mąż, który był kulawy. Cóż miała z nim począć biedna kobieta? Karmić go jak niemowlę? Pensja jaką otrzymują inwalidzi nie wystarczałaby im na życie. „Ciotka Zuzi“ znalazła wyjście z sytuacji. Ona jedna rozwiązała radykalnie kwestię inwalidzka.

Wszyscy po wsiach wiedzą doskonale o tych tragicznych historiach, lecz nikt nie puszcza pary z ust. Dla chłopów węgierskich policja, władza i sąd to największe wrogi.

Nikt się tam nie ośmieli zwrócić do policji. Z drugiej strony przypuszczano, że policja również wie o tem wszystkim, lecz patrzy na te sprawy przez palce.

„Ciotka Zuzi“ była największą osobistością w wsi, niejednokrotnie stawała przed sądem i zawsze ją uniewinniano.

W każdym sklepie można tam kupić papier nauchy i truciznę na myszy i szczury. Władze powinny były zwrócić uwagę dlaczego ten towar ma tak wielkie powodzenie.

Papier nauchy kupowano w olbrzymich ilościach nawet zimą, gdy nie było ani jednej muchy.

Obrońcy oskarżonych wskazywali na to, że spożywanie arszeniku jest w niektórych miejscowościach węgierskich zwyczajem narodowym.

Ta trucizna odgrywa tam o wiele większą rolę społeczną niżby się to na pozór wydawać mogło. Ludzie przyzwyczajają się stopniowo do uodpornienia swego organizmu, spożywając truciznę początkowo w dawkach minimalnych, potem coraz większych. Laureat Nobla prof. Pregl, przebywający obecnie w Gracu pisał kiedyś w „Medizinische Welt“: „W ciągu jednorocznego pobytu na wsi węgierskiej miałem stołkroć razy więcej wypadków otrucia arszenikiem, niżby się to zdarzyć mogło w ciągu 10 lat na całym terytorium państwa niemieckiego“.

Wiadomo, że władcy i tyrani w dawnych czasach przyzwyczajali się od dzieciństwa do działania trucizn, by uniknąć w przyszłości śmierci.

W ten sposób chcą się również ratować chłopki węgierskie, którzy innego wyjścia nie mają.

Paul Kerl

RAMON GOMEZ DE LA SERNA.

Myśli i spostrzeżenia.

Żelazka do prasowania wyglądają jak ortopedyczne rękawiczki. Dla pięknych kobiet należałoby stanowczo wymyśleć luno przyrząd.

Nazbyt krótkie portjery wyglądają jak suknie brzemienne drzew.

Chaplin podobny jest do roweru, który optera się pedalem o krawędź chodnika.

Pierwsza zieleń jest tak zdumiewająca jak pierwszy gołąbek, wylatujący z cylindra czarnoksiężnika.

Gdy pieniądz pada na ziemię, wzdrygamy się, jakgdyby w obawie, że się potluje.

Pewnego dnia dojdzie do tego, że jakiś list pełen zazdrości i wyrzutów, wysadzi w powietrze cały gmach poczty.

On nie zezuje, lecz lewą żyłką ma w prawym oku i odwrotnie.

Szkło mniej się tłucze, gdy się nie krzyczy podczas gdy ono spada.

Czasem podczas bólu głowy słyszymy warokot motoru, dzięki któremu żyjemy.

Gdyby można było na serce nawinąć pas transmisyjny!

Najtragiczniejszy moment podczas przyjmowania egzotycznego księcia jest wtedy, gdy na pytanie: „Czego Jego Wysokość życzy sobie na śniadanie: kawy, herbaty czy kakao?“ — książe odpowiada: „Krokodyla z bananami“.

Nigdy nie jesteśmy tak bardzo podobni do mrówek, jak w kinie, gdy pocemku szukamy swego miejsca.

Niektóre auta mają w sobie jeszcze coś z konia, a mianowicie — rżę.

Gdyby służące nie mściły się na materacach podczas trzepania — byłoby niezdrowe.

Czas na jej maleńkim zegareczku ręcznym był tak mały, że na nie nie miała czasu.

Po ataku gazowym na miasto wymarł cały ogród zoologiczny. Tylko słoń otrzymał od stwórcy maskę gazową.

W mieszkaniu, urządzone z wielkim komfortem, powinien być również gabinet do samobójstw.

Cóż zawiniło duże „I“, że wzięło mu kropkę — jego głowę?..

Definicja śniegu: Pan Bóg drze w kawałki stare dawno już załatwione podania.

Tłum. B. P.

Terre Desmoulins.

TRICK POSŁA.

— Pomyśl tylko — rzekł mój przyjaciel Desmoyers — o mały włos nie przeżyłbym podczas ostatnich wyborów. Przecież w jakich warunkach kandydowałem. Pośle z naszego okręgu a nie na senatora i ubiegałem się o miejsce wraz z moim rywalem, który miał takie same szanse. Musiałem się więc na baczości. Z drżeniem sercem myślałem o pewnym przeżyciu z mego życia, które mogło by mi pójść całkiem w prawo, gdyby doszło do wiadomości.

Uspokój się, nie było to żadne przeżycie!... Po odbyciu służby wojennej — męgo już od tej chwili wiedziałem — wybudowałem wielki garaż. Dzięki doświadczeniu w interesach i załatwieniu gotówki doprowadził do tego, że zbankrutowałem.

Powoli interesy moje zaczęły się powiększać i gdy zaspokołem wszystkich dłużników, sąd handlowy przywrócił mi godność kupiecką. Minęło od chwili wiele czasu. Sytuacja moja była dalszej poprawie i w końcu zacząłem się zajmować polityką. Dopiero gdy wysunięto moją kandydaturę na posła, przypomniałem sobie ten epizod z mojej młodości.

Zwróciłem się po poradę do mego przyjaciela, który rzekł:

— Musisz złapać byka za rogi. Kandydat na posła nie może czekać dopóki mu zada mu drażliwe pytanie. Na

każdym wiecu musisz sam tę sprawę poruszyć i przedstawić ją w odpowiednim świetle, by w ten sposób zgóry uniemożliwić rywalowi ewentualny atak.

Rada była niezła i postanowiłem wprowadzić ją w czyn. Umówiłem się z pewnym jegomościem, który zobowiązał się uczęszczać regularnie na wszystkie moje wiece i w odpowiednim momencie zadawać mi następujące pytania:

— A proszę pana, czy to prawda, że pan ongiś zbankrutował?..

Na to miałem odpowiedzieć bez wahania:

— Tak... To prawda, że mając lat 25 zbankrutowałem, ale jestem z tego dumny. Honor mego ojca był wówczas w niebezpieczeństwie, a ja bez chwili namysłu wolałem poświęcić moje dobre imię. Proszę mnie nie pytać więcej w tej sprawie. Nie chcę się szczycić moją synowską miłością. Ale jak widzicie, szanowni moi wyborcy, sumienie mam czyste i mogę stanąć przed wami z dumnie wzniesioną głową itd.

Po omówieniu wszelkich warunków, przystąpiłem do kampanii wyborczej. Pierwszy mój wiec odbył się w jakiejś szkole w dzielnicy robotniczej. Wstąpiłem na trybunę i przebiegłem oczyma po masie głów. Zalałem mego sojusznika.

Na szczęście atwo go było odszukać, gdyż wyróżnia się wysokim wzrostem i

rudymi włosami, wyglądającymi, jak płonąca żagiew.

Rozpocząłem swe przemówienie. Stosownie do umowy wspólnik przerwał mi w pewnym miejscu:

— A proszę pana czy to prawda, że pan ongiś zbankrutował?..

Wówczas z ręką na sercu i z oczyma wzniesionymi ku niebu, rzekłem drżącym głosem:

— Tak... To prawda, że mając lat 25 zbankrutowałem, ale jestem z tego dumny. Honor mego ojca był wówczas w niebezpieczeństwie, a ja bez chwili namysłu wolałem poświęcić moje dobre imię. Proszę mnie nie pytać więcej w tej sprawie. Nie chcę się szczycić moją synowską miłością. Ale jak widzicie, szanowni moi wyborcy, sumienie mam czyste i mogę stanąć przed wami z dumnie wzniesioną głową itd.

... odpowiedział mi hucznymi oklaskami i zajął względem interpelanta tak wrogi stanowisko, że mój sojusznik, chcąc ocalić swe życie, musiał natychmiast cichaczem opuścić salę. Trick udał się znakomicie.

Zadowolony z mego pierwszego powodzenia, prowadziłem nadal kampanię wyborczą przy pomocy rudego sojusznika i czy to było w mieście, czy też na wsi, gdy tylko rozlegało się to ironiczne pytanie, przykładalem rękę do serca, wznosiłem oczy ku niebu i rozpoczynałem swą melodramatyczną tyradę.

Za każdym razem odpowiednio mi hucznymi oklaskami, a mój sojusznik otrzynał w podzięce wzgardliwe spojrzenie sąsiadów.

Zbliżałem się już nareszcie do celu. Miałem powody ku temu, by liczyć na znacznie większą liczbę głosów.

Ostatniej soboty przed wyborami postanowiłem urządzić ostatni wiec w stolicy. Sala bardziej była przepełniona niż zwykle i uprzedzono mnie, że tym razem miałem wśród swych słuchaczy wielu zwolenników mego rywala. Mimo to byłem spokojny, wierząc, że i tym razem trick mój osiągnie pożądaną efekt. Mój rudy sojusznik siedział na swym miejscu i czekał tylko na odpowiedni moment.

Rozwinałem poraz nie wiem który swój program i w spokoju ducha zrobiłem maleńką przerwę, dając możność zabrania głosu rudowłosemu słuchaczowi. W tej samej chwili wśród grobowej ciszy rozległo się rzeczywiście pytanie nie mego sojusznika:

— A proszę pana, czy to prawda, że pan ongiś zbankrutował?..

Ale, na Boga, zanim zdążyłem otworzyć usta, rozległ się na sali drugi głos jakiegoś słuchacza, który tak samo widośnie uczęszczał na wszystkie moje wiece:

— Te, rudy — krzyknął ktoś — Masz chyba sieczkę w głowie!!! Poraz siedem nasy stawiasz to samo pytanie i otrzymujesz tę samą odpowiedź!!!

Wesołość, jaka zapanowała na sali świadczyła o tem, że publiczność poznała się na moim tricku.

Nie wiem ilu straciłem wskutek tego wyborców. Na szczęście jednak następne go dnia wybrany zostałem na posła większością jednego głosu!...

Tłum. — Lu.

Zwycięstwo pięściarzy stołecznych w Łodzi.

Kombinowany zespół „Makkabi“ i Y. M. C. A.
zwycięża „I.K.P.“ 10:6.

Gościna pięściarskiej drużyny stołecznej „Makkabi“, wzmocnionej zawodnikami YMCA w wagach ciężkich, przyniosła im pełne i w zupełności zasłużone zwycięstwo nad zespołem fabrycznym I. K. Poznańskiego.

Poszczególnych zawodników warszawskich widzieliśmy już niejednokrotnie w Łodzi i dziś przyznać trzeba, uczynili oni kolosalny krok naprzód i reprezentują wcale wysoką klasę polskiego pugilatorstwa. Naogół, pięściarze warszawscy tym razem zaprezentowali się z jaknajlepszej strony, to też przekonani jesteśmy, że Urkiewicz, Anders, Wysocki, Garbarz i Mizerski odegrała w tegorocznych mistrzostwach Polski niepoślednią rolę, zwłaszcza, że obecnie znajdują się oni w dobrej formie.

Z gości warszawskich bezsprzecznie najlepszym zawodnikiem był Anders, który jest zadatkiem na pięściarza bardzo wysokiej klasy. Jego walka potrafi skupić uwagę najwybredniejszego widza. Jego „roboty“ jest czysta, ekonomiczna, pełna przytem życia i agresywności. Anders jest pięściarzem, który zna komcie operuje seriami i jest dziś na drodze do ładnej kariery pięściarskiej. Drugim zawodnikiem stołecznym, który wybił się na niedzielnych zawodach — to Mizerski, jakkolwiek przegrał wysoko do Konarzewskiego. Twarda to bestja z tego Mizerskiego. Boże, co ta szczeka zainkasowała uderzeń, tyle ich było. A przytem Mizerski pokazał swój lwi pazur z cięższym i znacznie wyższym ex-mistrzem Polski Konarzewskim. Walczył zażarcie jak lew, ambitnie i z głową. Urkiewicz, został stanowczo skrzywdzony. Jest to motor, który, ładnie pracuje przez trzy starcia. Sympatyczny Garbarz walczył tym razem słabiej z przeciwnikiem gorszym, niż przed tygodniem, kiedy wyniósł ze spotkania z Stahlem wynik nierozstrzygnięty. Wysocki naogół zawiódł, jakkolwiek górował on znacznie nad swoim przeciwnikiem. Borenstein i Birencweig lekce ważyć nie można. Najslabszym punktem drużyny warszawskiej był Kantor, zwycięzca pierwszego kroku bokserkiego. Wspaniale rozwinięty fizycznie, przedstawia jednak sobą jako pięściarza minimalną wartość, więc też znacznie lżejszy od niego Stahl uporał się z nim bardzo łatwo.

W zespole IKP, jaśniejszym punktem był Stahl, który taktycznie i technicznie stoi o dwie klasy wyżej od Kantora. Konarzewski po swej ostatniej chorobie stracił nie mniej nie więcej tylko 12 kilo, i dziś niepewnie trzyma się na nogach. Górował on nad swoim przeciwnikiem rutyną i wzrostem, zwyciężył zasłużenie, nie jest on jednak w formie, aby móc zmierzyć siły z Stibbem czy z Wocką. Dużą poprawę widzieliśmy u Wurma, który wywalczył zaszczytny dla siebie wynik nierozstrzygnięty z Garbarzem. Na dobro Mantaja można zapisać jedynie wytrzymałość, którą przeciwstawił huraganowym seriom Andersa. Pozatem, Galant, Taborek, Spodenkiewicz czy też Garczarek wybitnych postępów nie zrobili. U wszystkich pięta achillesowa jest krycie i nieumiejętne rozłożenie sił.

Walki były naogół ciekawe. Widzów zebrało się ponad 500 osób. Jurv stanowią pp.: Milsz (w ringu), Nowak i Kupfer sztajn (Warszawa).

Przebieg walk był następujący:

Waga musza: Urkiewicz (M.) — Spodenkiewicz (IKP). Jakkolwiek Urkiewicz ujmuję z miejsca inicjatywę, to jednak pierwsze starcie nie uwiadcza na czyjej przewagi, z tą tylko różnicą, że Makkabeusz pracuje z głową a Łodzianin bezmyślnie i zupełnie otwarty. Początek drugiego starcia widzi obu zawodników walczących równo, pod koniec jednak, Urkiewicz przeprowadza gwałtowny atak i posyła przeciwnika na deski ringu

do 9-ciu. W ostatnim starciu silna przewaga Urkiewicza, który otrzymuje jednak napomnienie za faul uderzenie. Sędziowie ogłaszają walkę za nierozstrzygniętą, krzywdząc w ten sposób Urkiewicza.

Waga kogucia: Borenstein (M.) — Taborek (IKP). Łodzianin wyższy o głowę, nie potrafi wykorzystać swej przewagi fizycznej. W pierwszym starciu walka jest równa, w drugim natomiast Taborek otrzymuje silne uderzenie żołądkowe i zostaje wyliczony. Taborek był najslabszym punktem drużyny łódzkiej.

Waga piórkowa: Anders (M.) — Mantaj (IKP). Z prawdziwą satysfakcją ogląda się walkę Andersa, który przez trzy rundy był w przewadze i to silnej. Przez trzy starcia niemal Anders goni swego przeciwnika po sznurach, zapędza w róg i przeprowadza pięć — sześć uderzeniowych serji. Spokojnie zbiera Anders punkty, to też jest on zwycięzca. Na dobro Mantaja można zapisać że wytrzymał trzy starcia.

Waga mieszana: Birencweig (M.) w. półśrednia — Garczarek (IKP). w. lekka. Siły przeciwników były równe. Tak jak skrzywdzono Urkiewicza wynikiem nierozstrzygniętym tak skrzywdzono Garczarka wygraną Birencweiga. Wynik nie rozstrzygnięty byłby sprawę dliwszą. Walka była zażarta utrzymana w b. szybkim tempie. W drugim starciu Garczarek otrzymuje napomnienie na faul. Pod koniec walki, tempo meczu się wzmacnia, to też ta faza była najciekawsza.

Waga półśrednia: Wysocki (M.) — Galant (IKP). Mistrz Warszawy walczy nie czysto. Często przytrzymuje przeciwnika, więc też otrzymywał on dwa ostrzeżenia. Przewaga jego była tak duża, że pod koniec Galant, był dla niego workiem treningowym. Zwycięstwo Wysockiego nie podlega dyskusji i jest w pełni zasłużone. Pod koniec walki uwiódł przeciwnika się jego olbrzymia przewaga.

Waga średnia: Garbarz (M.) — Wurm (IKP). Wurm czyni widoczne postępy, daleko mu wprawdzie jeszcze zarówno pod względem technicznym jak i taktycznym do klasy Garbarza, który tym razem zaprezentował się znacznie słabiej niż na meczu z Stahlem. Sympatyczny ten pięściarz w ruchach bardzo elegancki jest w Łodzi zawsze mile widziany. Przy przewadze technicznej warszawina ogłoszono wynik nierozstrzygnięty.

Waga mieszana: Kantor (YMCA) w. ciężka — Stahl I (IKP) w. półciężka. Kantor pozbawiony jest zupełnie ogłady ringowej, walczy tylko przez jedno starcie, w którym zresztą i tak Stahl ma dużą przewagę. W drugim starciu Kantor zostaje wykluczony.

Waga mieszana: Mizerski (YMCA) w. półciężka — Konarzewski (IKP). w. ciężka. Silna przewaga Konarzewskiego, który góruje fizycznie, jednak Mizerski bardzo często dochodzi do głosu i stale zagraża Tomkowi. Obaj schodzą z ringu mocno krwawiąc. Zwycięstwo Konarzewskiego — zasłużone.

Ogólne wrażenie: ciekawy mecz.

Mecz bokserki Polska — Czechosłowacja 8:8. Łodzianin Seweryniak zdobywa dla Polski dwa cenne punkty.

Oczekiwane z ogromnem zainteresowaniem spotkanie reprezentacji państwowych Polski i Czechosłowacji rozegrane zostało w piątek w sali Lucerny i po zaciętych walkach skończyło się wynikiem nierozstrzygniętym 8:8.

Zaznaczyć należy, iż drużyna Polski wystąpiła w nieco osłabionym składzie z rezerwowym zawodnikiem w wadze ciężkiej, w miejsce wyznaczonego Łodzianina Stibbego, który zachorował w Berlinie.

Z zawodników polskich zawiedli Wiśniewski i Stepniak. Forlański z powodu nadwagi stoczył walkę towarzyską tylko formalnie, w której zmusił swego przeciwnika w trzecim starciu do poddania się, oddając punkty przeciwnikowi.

Sędziował w ringu czech inż. Kroupa. Na punkty Sadłowski po stronie polskiej i Hofman ze strony czechkiej.

Wyniki poszczególnych spotkań:

Waga musza: Forlański (P) zwycięża przez techniczny nokaut Skramovsky (Cz.), jednak wskutek nadwagi polska punkty przypadły Czechosłowacji.

Waga kogucia: Dvorzak (Cz) bije na punkty Stepniaka (P).

Waga piórkowa: Górny (P) zwycięża po bardzo ładnej walce Kroba (Cz).

Waga lekka: Seweryniak (P) broniąc

po raz pierwszy barw państwowych, pokonywa Jiraka (Cz).

Waga półśrednia: Arski (P) wygrywa dość łatwo na punkty z Pyłikiem.

Waga średnia: Majchrzycki (P) bije na punkty Skrivanka (Cz).

Waga półciężka: Wiśniewski (P) ulega na punkty Ostrużnakowi (Cz).

W wadze ciężkiej rezerwowi Wystrach (P) przegrywa z Ambrozem (Cz).

Licznie zgromadzona publiczność przyjęła wynik z entuzjazmem.

Liga śląska na jesieni

Dziesięć klubów śląskich, które utworzyły Śląską ligę piłki nożnej postanowiło domagać się od walnego zgromadzenia Śląskiego OZPN uznania ich jako klasy A okręgu śląskiego, natomiast projekt nazwy „liga śląska“ przełożono na jesień do czasu ukończenia rozgrywek.

WYŚWIETLANIE RYSUNKÓW
TECHNICZNYCH.
PLANÓW BUDOWLANYCH
na papierach światłoczułych
POZYTYWNYCH, NEGATYWNYCH
i OZALIDOWYCH
wykonuje
ZAKŁAD KLISZ REKLAMOWYCH
R. Borkenhagen
Tel. 11-72. Piotrkowska № 100.

Europa poruszona największym filmem

Książę Cagliostro

Hans Stüwe, Ita Meery, Alfred Abel, Kowal - Samborski,
i Rina de Liguoro

Wkrótce na ekranie kina „PALACE“.

Walne zwycięstwa narciarzy polskich w Westerowie

Międzynarodowe zawody narciarskie w Westerowie przyniosły startującym tam narciarzom polskim szereg ważnych sukcesów.

W pierwszym dniu odbył się bieg startowy 2x7 km. Polacy zajęli pierwsze, drugie i czwarte miejsce, uzyskując odpowiednio czasy 1:24:39 s., 1:25:17 s. i 1:28:13 s. Na trzecim miejscu ukończył nasz zespół Riesengebirge 1:26:10 s., na piątym Karpathenverein 1:28:10 s.

W drugim dniu zawodów odbył się bieg zjazdowy, do którego startowało 53 zawodników, w tem 16 polaków. Pierwsze miejsce zajął Stanisław Maruszka (Polska) w czasie 4:29 s., drugim był świetny narciarz czech, H.D.W. — Burkert, trzeci Franc. Bujak (Karpathenverein). Szóste i siódme miejsce zajęli Zytkowicz i Czech Władysław (Polska). Poza konkursem Bronisława Staszela — Polankowa zajęła 10-te miejsce.

W biegu pań 3 km. wszystkie pierwsze miejsca obsadziły polki: 1) B. Staszela — Polankowa 4:46 s., 2) Stopkówna Zofia, 3) Wilżanka.

Bieg juniorów wygrał Maruszka (Polska), pomimo dużej konkurencji narciarzy czechosłowackich.

Westerow, 2 marca.

W dalszym ciągu międzynarodowych zawodów narciarskich o mistrzostwo Tatr w Westerowie (Czechosłowacja) odbył się w sobotę bieg 18 km. skrajnie trudny, w warunkach atmosferycznych do 16 km.

Wyniki I-ej klasy:

I. Purkert (Czechosłowacja) 1:11:01;

II. Michalski (Polska) 1:11:26;

III. Bujak Fr. (Karpaten Verein) 1:15:24;

IV. Władysław Czech (Polska) 1:15:26.

Wyniki II-ej klasy:

I. Koznarek (Czechosłow.) czas 1:08:13;

II. Skupień Stan. (Polska) 1:11:12;

II. Polankowy (Polska).

Prenn-zawodowcem?

W niemieckim świecie sportowym dużo hałasu narobił artykuł „Deutscher Sportartikel - Zeitung“ w którym stawia się rozmaite zarzuty Prennowi. Prenn na zapytanie jednej z niemieckich fabryk rakiet tenisowych, czy go to byłby w celach reklamowych grać wyłącznie jej rakietami, wyraził swą zgodę, żądając za to 3000 marek gotówką, oraz bezpłatne dostarczanie na sezon 35 rakiet.

Z życia klubów.

W dniu 16 lutego r. b. na rocznym walnym zgromadzeniu K. S. „Orkan“ wybrano zarząd o następującym składzie osobowym:

Prezesem od czasu istnienia klubu zostaje po raz pierwszy p. Bolesław Kowalski, Rendecki Tadeusz — I wiceprezes, Kowalski Feliks — II wiceprezes, Blicharski Henryk — skarbnik, Marzalekowska Balbina — sekretarka. Członkowie zarządu bez mandatów: Miller Alfons — kierownik Komisji Sportowej, Kałużny Stanisław, Błasiak Aleksy, Gardychowski Józef.

Łódź reprezentowana w Zarządzie S.Z. Szerm.

W dniu wczorajszym odbył się w Warszawie zjazd Polskiego Związku Szermierczego. W skład zarządu weszli p. Fabrycy (prezes), major Marzalek p. Balaban. Kapitan związkowy p. Kap. Sekretarz p. Segda. Członek zarządu p. Rimler. W skład komisji rewizyjnej wchodzi innymi wchodzi por. Kuźnicki.

Czytajcie „EXPRESS WIECZORNY“

